

har jeg set, at Gouernøren paa Verne har sat den ærede Finanzminister i Forlegenhed, at han længe efter at Opstanden var begyndt, og efter at den var undertrykt, maatte staa frem her og sige: „Seg savner officielle Dplysninger“, paa samme Tid som Times, et privat Foretagende, hver Dag lader sig tiltelegrafere spaltelange Depescher fra forskjellige Steder paa Jordkloben, fra Indien, fra Sibirien, fra Balkanhalvøen, fra New-York osv. Den danske Regjerings Gouernør kunde først komme med sit Telegram lang Tid bagefter, og det var endda meget ordknapt. Jeg ved nok, at man har Sky for at telegrafere til Vestindien og tilbage igjen, men hvor Ulykken saaledes møder pludselig, og hvor man maa raade Bod derpaa hurtigt, havde det været Pligt, mener jeg, at benytte dette Middel til at stille de absolut fornødne Penge til Raadighed. Det er den ene Side af Sagen. Smød den vilde intet Menneffe her eller andetsteds have havt Nogetsomhelst at erindre. En anden Side af Sagen er yderligere Foranstaltninger for at hjælpe Befolkningen i Vestindien. Den er jo nu en Gang inddeelt i to skarpt affønde Klasser; man benævner dem efter Farven: Sorte og Hvide. Hvad nu disse statkels sorte Menneffer angaar, saa — ja, der er maasse gjort lyst nok i deres Nækker, og der er mulig megen Nød paa Færde imellem dem. Det Middel, hvorved denne Nød kunde afhjælpes, er jo ganske vist nærmest den at skaffe dem Arbejde. Altsaa for indirekte at hjælpe den store sorte Befolkning vil det ganske vist efter min Anskuelse være nødvendigt at søge at opretholde Sukkerdyrkingen paa Den, og for at gjøre dette maa man sætte Plantagerne i Stand til at kunne producere og forarbejde deres Sukker. I denne Henseende skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Plantageeierne i det danske Vestindien ere særlig privilegerede, særlig helbig stillede fremfor nogen som helst anden Laantager. Det er nemlig en bekendt Sag, at Plantageeierne ere berettigede til for at skaffe sig Driftskapital at optage Laan paa det næste Lars Høst med det Fortrin for Laangiveren, at hans Fordring gaar forud ikke alene for alle Prioriteter — læg vel Mærke dertil — men ogsaa for de kongelige Skatter. Der synes altsaa navnlig, naar der virkelig, som man almindelig siger, staar en rig Høst paa Marken, ikke at kunne være Tvivl om, at de, der eie Plantagerne, og de, der eie denne Høst, maa kunne faae et saadant, jeg vil kalde det, Bodmerilaan til at skaffe deres Høst bjerget og skaffe den forarbejdet. Tænk Dem, mine Herrer, at Landbefolkningen her var saa helbig og privilegeret stillet, at den, naar den manglede Driftskapital, kunde sige: De se her, at jeg har en god Høst paa Marken, den ønsker jeg at laane paa, og naar man saa svarede: Ja, men det er ikke noget godt Pant; thi Høsten kommer den sidste Prioritetshaver til Gode, da kunde svare vedkommende Laangiver:

Nei, denne Høst kan jeg tilskrive Dig alene saaledes, at Du er fortrinnsvis berettiget til at tage Udbyttet deraf endog forud for de kongelige Skatter. Tænk Dem, mine Herrer, hvor let det vilde være for enhver Landmand her at skaffe sig Penge under saadanne Omstændigheder. Skulde det da være umuligt for Planterne i Vestindien i Ly af en saadan Lovbestemmelse at skaffe sig den fornødne Driftskapital til at faae den Høst indbjerget, der staar paa Marken. Jeg tvivler derom. Det har albrig tidligere været vanskeligt, og jeg kan ikke tro, at det er det nu. Skulde der ikke findes Folk her i Landet, der vilde give Laan, saa er Verden stor nok. De kunne jo gaa til London, til Newyork, lad dem se at arrangere sig. Efter hvad den ærede Ordfører yttrede før, maa man jo antage, at Mange af dem allerede have arrangeret sig. Tilbage staar da Istandsættelsen af de ved Opstanden ødelagte Bærter. I denne Henseende skal jeg for mit Vedkommende udtale, at jeg anser det for den danske Regjerings Pligt at bidrage til Istandsættelsen af disse Bærter paa lige Maade, hvorpaa man hjalp efter Krigen Tid i Sjælland; thi her er en fuldstændig Marsfagernes Lighed til Stede. Men for at man skulde kunne gaa ind paa at yde en saadan Understøttelse, maatte der foreligge aldeles nøjagtig detaillerede Dplysninger om, hvad Stade enhver Mand har lidt, og man maatte have fuldstændige Dplysninger om, hvor vidt han fra anden Side, f. Ex. fra Assuranceselskabernes Side har faaet nogen Erstatning. Først naar disse Dplysninger foreligge, behørig undersøgte af en af den danske Stat udendt Kommission, først da kan der efter min Overbevisning være Tale om at tage det Spørgsmaal under Overveelse, hvorvidt man vil komme Plantageeierne i Vestindien til Hjælp i Lighed med, hvad der skete overfor vore Medunderjaatter i Sjælland efter Krigen, og jeg tror sikkert, at, naar Sagen kommer til at foreligge fuldstændig klart belyst her i denne Retning, vil ogsaa den Sag gaa igjennem her i Thinget. Men De se, mine Herrer, at der er taget altfor mange Spørgsmaal under Et; man har forlangt en altfor stor plein pouvoir til at kunne handle; man har forlangt en altfor stor rund Sum til at kunne tilfredsstille alle disse forskellige Demyndigheder. Derpaa vil dette Thing ikke gaa ind, og jeg tvivler om, at nogen parlamentarisk Forsamling i Verden saaledes i Blinde vilde gaa ind paa en saadan Sag, som frembydes paa en saadan Maade.

Jeg vender tilbage til den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Vilde) motiverede Lihagevisningen til Udvalget. Han motiverede den derved, at efter hans Mening burde der nedsættes en Kommission til at undersøge Forholdene paa de vestindiske Der. Hvis jeg forlod hans Ord rigtig, var det hans Mening, at der skulde nedsættes en Kommission,